

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

IV. ÚS 75/2023-11

Ústavný súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedu senátu Miroslava Duriša a sudcov Ladislava Dudíša (sudca spravodajca) a Libora Duľu v konaní podľa čl. 127 Ústavy Slovenskej republiky o ústavnej sťažnosti sťažovateľa [REDAKOVANÉ], zastúpeného JUDr. Ladislavom Törökom, advokátom, Šafárikova 8, Rožňava, proti postupu Krajského súdu v Bratislave v konaní vedenom pod sp. zn. 1 Cob 119/2021 takto

r o z h o d o l :

Ústavnú sťažnosť **o d m i e t a .**

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavná sťažnosť sťažovateľa a skutkový stav veci

1. Sťažovateľ sa ústavnou sťažnosťou doručenou ústavnému súdu 16. decembra 2022 domáha vyslovenia porušenia svojho základného práva na prerokovanie vecí bez zbytočných prietáhov podľa čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) a práva na prejednanie záležitosti v primeranej lehote podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) postupom Krajského súdu v Bratislave (ďalej len „krajský súd“) v konaní vedenom pod sp. zn. 1 Cob 119/2021 (ďalej len „napadnuté konanie“). Sťažovateľ žiada, aby ústavný súd uložil krajskému súdu príkaz konať, zároveň požaduje primerané finančné zadosťučinenie vo výške 2 000 eur a náhradu trov konania.

2. Z ústavnej sťažnosti vyplýva, že sťažovateľ vystupuje v procesnom postavení žalobcu v konaní vedenom na Okresnom súde Bratislava I (ďalej len „okresný súd“) pod sp. zn. 26 Cb 123/2017. Predmetom konania je uplatňovaný nárok na zaplatenie poisťného plnenia v sume 1 608,06 eur proti žalovanej strane [REDAKOVANÉ]. Okresný súd rozhodol 14. júna 2021 rozsudkom č. k. 26 Cb 123/2017-237, proti ktorému sťažovateľ podal 28. júna 2021 odvolanie. O podanom odvolaní krajský súd do podania ústavnej sťažnosti právoplatne nerozhodol.

II. Argumentácia sťažovateľa

3. Sťažovateľ v ústavnej sťažnosti v podstatnom uviedol, že od momentu odovzdania spisového materiálu krajskému súdu 9. augusta 2021 nemá vedomosť o priebehu odvolacieho konania. Javí sa mu, že krajský súd vo veci nekoná, čo u neho vyvoláva právnu neistotu a zúfalosť. Zároveň zastáva názor, že agenda o zaplatenie poistného plnenia je bežnou a právne nenáročnou agendou všeobecných súdov. Krajský súd vo veci nepostupuje účelne a efektívne, čomu nasvedčuje najmä samotná dĺžka odvolacieho konania, ktoré trvá rok a pol. Sťažovateľ žije neustále v právnej neistote a nečinnosť krajského súdu u neho zároveň spôsobila finančné problémy, keďže si škodu na majetku musel uhradiť z vlastných finančných prostriedkov. Navyše musel zaplatiť aj trovy konania.

III. Predbežné prerokovanie ústavnej sťažnosti

4. Podstatou ústavnej sťažnosti je tvrdené porušenie základného práva sťažovateľa na prerokovanie veci bez zbytočných prietahov podľa čl. 48 ods. 2 ústavy a práva na prerokovanie jeho záležitosti v primeranej lehote podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru postupom krajského súdu v odvolacom konaní.

5. Ústavný súd si pri výklade základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietahov garantovaného v čl. 48 ods. 2 ústavy osvojil judikatúru Európskeho súdu pre ľudské práva (ďalej len „ESLP“) k čl. 6 ods. 1 dohovoru, pokiaľ ide o právo na prejednanie veci v primeranej lehote, preto v obsahu týchto práv nemožno vidieť zásadnú odlišnosť (napr. II. ÚS 55/98, I. ÚS 132/03, IV. ÚS 302/2020).

6. Pri posudzovaní otázky, či v súdnom konaní došlo k zbytočným prietahom v konaní, a tým aj k porušeniu základného práva podľa čl. 48 ods. 2 ústavy a práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru, ústavný súd v súlade so svojou doterajšou judikatúrou (I. ÚS 22/2016) spravidla zohľadňuje tri základné kritériá, ktorými sú (i) právna a faktická zložitosť veci, o ktorej súd rozhoduje, (ii) správanie účastníka súdneho konania a (iii) postup samotného súdu. V súlade s judikatúrou ESLP v rámci prvého kritéria ústavný súd prihliada aj na predmet sporu (povahu veci) v posudzovanom konaní a jeho význam pre sťažovateľa (I. ÚS 19/00, II. ÚS 32/02).

7. Z hľadiska právnej a faktickej zložitosti prípadu ústavný súd nezistil žiadne okolnosti, ktoré by nasvedčovali, že napadnuté konanie je po právnej alebo skutkovej stránke zložitým. Ústavný súd nepopiera, že výsledok odvolacieho konania je pre sťažovateľa nepochybne dôležitý, ale tento typ konania nepatrí do kategórie tzv. citlivých konaní, ktoré by si vyžadovali zo strany konajúcich súdov osobitný prístup (ako to je napríklad v prípade pracovnoprávných sporov alebo v konaniach vo veci starostlivosti o maloletých).

8. Z hľadiska správania účastníkov konania ústavný súd uvádza, že sťažovateľ sa svojím správaním nepričinil o vznik zbytočných prietahov v napadnutom konaní.

9. Pri hodnotení tretieho kritéria ústavný súd poukazuje na judikatúru súvisiacu s namietaným porušením základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietahov, v ktorej opakovane konštatuje, že nie každý zistený prietah v súdnom konaní má nevyhnutne za následok porušenie tohto základného práva (I. ÚS 46/01, I. ÚS 66/02, I. ÚS 61/03, III. ÚS 372/09). V prípade, keď

ústavný súd pri predbežnom prerokovaní zistí, že namietaný postup všeobecného súdu sa nevyznačuje takými významnými priet'ahmi, ktoré by bolo možné kvalifikovať ako zbytočné priet'ahy v zmysle čl. 48 ods. 2 ústavy, ústavnú s'ťažnosť spravidla odmieta ako zjavne neopodstatnenú (napr. IV. ÚS 221/05, III. ÚS 126/2010, I. ÚS 96/2011).

10. V tomto kontexte ústavný súd dáva do pozornosti aj rozhodovaciu prax a judikatúru ESLP v obdobných veciach, podľa ktorej v civilných veciach dĺžka súdneho konania na jednom stupni v trvaní dvoch až troch rokov v závislosti od povahy veci nie je v rozpore s právom na prejednanie záležitosti v primeranej lehote podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru (napr. Humen proti Poľsku, rozsudok ESLP z 15. 10. 1999, č. 26614/95, body 58 a 69, Calvelli a Ciglio proti Taliansku, rozsudok zo 17. 1. 2002, č. 32967/96, body 64, 65 a 66).

11. Posudzujúc aktuálnu dĺžku odvolacieho konania, ústavný súd konštatuje, že nečinnosť krajského súdu v odvolacom konaní sama osebe nemá ústavnoprávne relevantnú intenzitu, ktorá by si vyžadovala prijatie ústavnej s'ťažnosti na ďalšie konanie a vyslovenie porušenia označených práv. Od predloženia veci krajskému súdu na rozhodnutie o odvolaní 9. augusta 2021 do podania ústavnej s'ťažnosti ústavnému súdu 16. decembra 2022 ubehlo obdobie jedného roka a štyroch mesiacov, počas ktorého krajský súd o odvolaní nerozhodol. Krajský súd vo veci koná ako odvolací súd a jeho úlohou je posúdiť vecnú správnosť odvolaním napadnutého rozhodnutia v senáte. Dĺžka namietaného odvolacieho konania v súčasnosti nie je nezlučiteľná so základnými právami s'ťažovateľa, ktorých porušenie namieta.

12. Vzhľadom na uvedené ústavný súd ústavnú s'ťažnosť s'ťažovateľa pri predbežnom prerokovaní odmietol podľa § 56 ods. 2 písm. g) zákona č. 314/2018 Z. z. o Ústavnom súde Slovenskej republiky a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) ako zjavne neopodstatnenú.

13. Keďže ústavná s'ťažnosť s'ťažovateľa bola odmietnutá ako celok už pri jej predbežnom prerokovaní, rozhodovanie o ďalších návrhoch v uvedenej veci stratilo opodstatnenie, preto sa nimi ústavný súd už nezaoberal.

14. Napokon ústavný súd uzatvára, že ak by ďalší priebeh napadnutého konania signalizoval vznik priet'ahov, toto rozhodnutie nezakladá prekážku veci rozhodnutej podľa § 55 písm. a) zákona o ústavnom súde, a preto nebráni s'ťažovateľovi, aby po splnení všetkých zákonných podmienok predložil ústavnému súdu novú ústavnú s'ťažnosť.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu ústavného súdu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 7. februára 2023

Miroslav Duriš
predseda senátu